

Herinneringen

Mijn broer Teun Roothart (1922-1981), Wakkerendijk 210, zag je in zijn jonge jaren meestal op de bakfiets. Teun was kruidenier. Maar dat was hij niet van harte. Aanvankeiijk was het de bedoeling dat hij de kruidenierszaak van zijn vader zou voortzetten, maar dat gebeurde niet, want Teun had een passie voor schilderen en boetseren. Hij had helemaal geen zin in het beroep van kruidenier. Al gauw na de oorlog hield Teun het voor gezien en ging voortaan zijn eigen wegen bewandelen.

Het stuur van Teuns bakfiets bestond uit een rechte, holle stang. In die stang had hij een platte stalen staaf gestoken. Die staaf was iets korter dan de stang van het stuur. Als Teun op de bakfiets zat, dan kon hij die staaf er op elk moment uittrekken. En dat gebeurde nog al eens. Elke hond die blaffend en keffend een stukje met de bakfiets meeliep en dicht in de buurt van Teun kwam, kreeg met die staaf een enorme lel zodanig, dat de hond jankend afdroop.

Op een keer zag en hoorde Mijndert Seldenrijk (Wakkerendijk 166) dat Teun met de platte staaf een hond een flinke mep verkocht. Seldenrijk glimlachte er om. Nu zouden we kunnen concluderen dat Seldenrijk geen dierenvriend was. Deze conclusie is onjuist. Niemand op de Wakkerendijk en waarschijnlijk ook op de Meentweg zou Teun toen hebben aangeklaagd voor dierenmishandeling. Wat betreft dierenethiek is er de laatste halve eeuw erg veel veranderd. Seldenrijk zei wel: "Vroeg of laat krijg je daar spijt van, want die hond vergeet dat nooit".

Daar had Mijndert Seldenrijk volkomen gelijk in, want telkens als de bakfiets weer langs kwam, dan waren de honden die een lel gekregen hadden extra fel, ongeacht wie de bakfiets bestuurde. Die honden herkenden de bakfiets, op den duur kende elke Eemnesser hond dat vervoermiddel.

Van die vijandschap tussen de honden van Eemnes en de bakfiets was ik min of meer de dupe. Toen ik enigszins tot wasdom was gekomen werd ik ook wel eens met de bakfiets naar Buitendijk gestuurd. Maar alle honden waren heel erg gebeten op die bakfiets. Het gevolg was dat ik elke keer met mijn benen omhoog moest om niet gebeten te worden, want ik was met die staaf lang niet zo behendig als Teun. Als er even geen hond was, dan trapte ik als een bezetene om voldoende vaart te hebben als de volgende hond zich aandeede en mijn benen dus weer omhoog moesten. De bakfiets was gelukkig een doortrapper, je kon ook met een been trappen. Maar de honden liepen vaak aan beide kanten.

Teun had nogal wat klanten in de heidehoek. In een van de laatste huizen van de Goyergracht woonde Toepoel. Toepoel was, wat ethiek van dieren betreft, zijn tijd ver vooruit. Hij bestudeerde het gedrag van dieren en, naar ik meen, was hij gespecialiseerd in honden. Teun bracht daar wekelijks boodschappen.

Teun Roodhart (1922-1981) op de bakfiets op de Wakkerendijk

Als je bij Toepoel wezen moest, dan brak er een oorverdovend lawaai uit: De honden van Toepoel kwamen je blaffend tegemoet en ze vergezelden je al blaffend naar de woning van Toepoel. Het was een hele meute die achter je aan kwam, want Toepoel had nogal wat honden.

Teun verblikte of verbloosde er niet van en Toepoel genoot zienderoge van zijn honden. "Het zou vreemd zijn en ook onnatuurlijk als die dieren niet zouden blaffen", sprak hij. In een ommezien had hij zijn honden stil. Elke week zat de hondenmepper Teun thee te lebben met de hondenkenner en hondenliefhebber Toepoel. Zo af en toe aaide Teun een hond, suggererend dat hij een grote dierenvriend was.

Chris Roothart